

Царьтъ като видѣлъ, че дъщеря му плаче, почналъ да я разпитва:

— Кажи ми, какво се е случило съ тебе, мое „Червено цвѣте“? Защо плачешъ?

Царкинята всичко разказала на баща си.

— Хората се кланятъ на красотата и богатството, казалъ царьтъ. Заповѣдай да направятъ въ твоя палатъ голѣмъ празникъ, не жали за това пари, и покани цѣлия градъ. Гърбавиятъ човѣкъ ще види твоего богатство и ще ти се поклони.

Почнали се въ нейния палатъ голѣми приготовления. Седемъ дни и седемъ нощи слугитѣ украсявали палата; седемъ дни и седемъ нощи готвачитѣ непрѣстано готвили богати яденета.

На осмия день палатътъ блѣщялъ и свѣтълъ като слънце. На всѣкъждѣ огледала, скъпи полюлеи съ много свѣщи, брилянти, навсѣкъждѣ хубави цвѣтя съ приятна миризма. Въ голѣмитѣ коридори дълги мряморни маси съсъ сребърни сѣдове и чаши. Въ сѣдоветѣ всевъзможни яденета, а въ шишетата скъпи вина.

И щомъ като се сипнала зората, народътъ почналъ да идва въ палата. Идвали и стари, и млади, и дѣца; идвали и бѣдни, и богати, и глупави, и умни. Когато се събрали вече толкосъ много гости, че въ стаитѣ нѣмало мѣсто, почнали да отиватъ въ градината, гдѣто музика свирѣла. Въ сѣщото врѣме вратитѣ се отворили и царкинята излѣзла, обкичена съ цвѣтя, тантели и брилянти. Всички замлъкнали и ѝ правили пжтъ да мине. Когато тя се поклонила на всички, народътъ почналъ да вика „ура“ и се събралъ окло нея, защото всѣки искалъ да цѣлуне не само ржката ѝ, но и тантелитѣ на нейната рокля.

— Стига, стига! — казвала царкинята.

Тя гледала на всички страни, не е ли тамъ гърбавия човѣкъ. Но него го нѣмало никждѣ.